L´alimentació dels obrers i el robatori d´Espanya

L´alimentació dels obrers i el robatori d´Espanya

JAUME FÀBREGA

La investigació d'un llibre que vaig publicar ara fa uns anys sobre La cuina catalana a través dels temps, em va portar a interessar-me per com, al segle XIX i principis del XX, menjaven les classes més pobres de la societat, els obrers i els pagesos. Ara, per a la redacció d'un llibre sobre La cuina modernista he aprofundit molt més en el tema. Igual que la història que es feia sempre parlava només de la gent «important», començant pels reis, les classes ?subalternes sempre quedaven amagades, en els llibres de cuina històrica només s'hi sol parlar de la cuina burgesa. Per tant, la informació culinària que tenim més a l'abast és la dels receptaris, que, naturalment, pertanyen a la cuina burgesa i dels rics: gran plats, gran tecs, abundància i opulència, molta carn... La gent pobra -la majoria de la població-, però, menjava ben diferent: poc i amb poques aportacions de proteïnes càrnies, i a vegades passar fam i els nens estaven malnodrits. És evident que, en bona part gràcies a les lluites obreres històriques, les coses han canviat força: ara la classe obrera -allò que es deia el proletariat- pràcticament no existeix, i només en continuen parlant els comunistes, verdi-rojos i altres espècies als quals se'ls ha parat el rellotge del temps. Afortunadament, ara hi ha una àmplia classe mitjana que permet la consolidació de la democràcia, i que, per cert, era la cosa més odiada pels comunistes clàssics, que creien que el pitjor insult era dir a algú «petit burgès»... Es veu que els de debò, els grans, eren ?inofensius... També és cert que hi ha lamentables bosses de pobresa, sobretot urbanes, tant de gent del país com d'emigrants. De fet, a l'estat espanyol, Catalunya lidera el rànquing de persones que estan al límit de la pobresa, o que són pobres, cosa que vol dir que no en tenen prou per arribar a fi de mes i perquè per menjar necessiten l'assistència pública o privada, com la de Càritas, que fa una labor magnífica. Aquest empobriment, de la nostra societat, com és ben sabut, ha estat a costa del fet que Espanya -literalment- ens roba i els fa servir per a AVES o aeroports sense passatgers, autopistes gratuïtes on a penes hi passen cotxes i subvencions i EROS, que són, a la llarga, la seva perdició, ja que impedeixen que s'hi desenvolupi una economia produc?tiva. Només cal anar a Andalusia o Extre?madura per veure-ho, Catalunya és molt més pobra, més deixada de la mà de Déu en infraestructures i inversions que a?questes parts privilegiades d'Espanya. Els nens catalans no poden tenir un ordinador gratis -ni tan sols els llibres de text- com al sud, o augments de les pensions, o operacions de canvi de sexe a costa de la seguretat social o un índex de funcionaris -el més alt d'Europa- absolutament escandalós. I encara hi ha qui no vol la independència! Que s'ho faci mirar, o és un masoquista mòrbid o deu tenir un problema psiquiàtric seriós.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/opinio/2015/09/04/lalimentacio-dels-obrers-robatori-despanya/741853.html?utm_source=rss